

alt 90 Kr.). Disse Understøttelser skønnes ikke at burde være til Hinder for Opnaaelse af Indfødsret.

Af de paa Lovforslaget optagne Personer har 2 været straffede (paa de oft-nævnte Love henholdsvis 12 og 11). Straffen, der for den enes Vedkommende ligger langt tilbage i Tiden, var i begge Tilfælde Bøde, og Udvalget finder intet at erindre mod de paagældendes Naturalisation.

Tallet paa Ansøgere, der ikke har opnaaet positiv anbefaling af vedkommende Kommunalbestyrelse, er i Aar 9, medens det tilsvarende Antal paa de tre sidste Love er 14, 30 og 14. Naar Københavns Magistrat saaledes med Hensyn til 4 Andragender udtaler, at Magistraten „ikke fraraader“, at der meddeles de paagældende Indfødsret, er Grunden enten Ansøgerens korte Ophold (Nr. 42) eller betydelig Fattighjælp (469) eller vedkommendes Vandel (en af de straffede Personer samt Ansøgeren under Nr. 1; sidstnævnte er ikke omtalt ovenfor). Magistraten har derimod anbefalet Andrageren under Nr. 112, som Vejle Byraad har nægtet anbefaling paa Grund af hans kortvarige Ophold i Vejle. I 2 Tilfælde har Frederiksberg Kommunalbestyrelse vægret sig ved at give anbefaling, idet de paagældendes Ophold her i Landet findes utilstrækkeligt. For Udvalgets Stilling i begge disse Tilfælde (Nr. 188 og Nr. 291) er der ovenfor gjort Rede. Endelig har Egholm Sogneraad og Læborg Sogneraad ment ikke at kunne anbefale de under Nr. 108 og Nr. 251 nævnte Ansøgere, da de ventelig vil falde det offentlige til Byrde. Denne Grund kan imidlertid ikke anses for tilstrækkelig (jfr. Rigsdagstidende 1910—11, Tillæg B. Sp. 44), og Udvalget billiger, at de paagældende, der begge ejer fast Ejendom, og hvoraf den ene har tilbragt næsten hele sit Liv i Danmark, har aftjent Værnepligt her og er gift med en dansk Kvinde, medens den anden har mistet sin danske Indfødsret ved sit Ægteskab, er blevet optaget paa Lovforslaget.

Medens Indenrigsministeriet i 1914

afslog 18 Andragender om Indfødsret (se nærmere Rigsdagstidende 1914—15, Tillæg B, Sp. 61), har det tilsvarende Antal i 1915 været ikke mindre end 62. Denne meget betydelige Stigning kunde i Forbindelse med enkelte af de i det foregaaende meddelte Oplysninger vække Formodning om, at Ministeriet ved nærværende Lovforslags Udarbejdelse har vist større Strenghed end før ved Bedømmelsen af de indkomne Andragender. En Sammenligning af Aarsagerne til de meddelte Afslag styrker dog ikke denne Antagelse. Naar der saaledes i 1915 er givet 29 Afslag som Følge af kortvarigt Ophold i Danmark mod kun 2 i 1914, er Grunden sikkert, at Antallet af *ukvalificerede Ansøgere* i det første Aar var langt større. Og vel synes 20 Afslag i Anledning af ikke ulastelig Vandel betydeligt ved Siden af 9 i 1914, særlig da Antallet af imødekomne Andragender fra straffede Personer er henholdsvis 2 og 11 paa nærværende Lovforslag og Loven af 21. December 1914, men heraf kan dog neppe heller slutes noget i ovennævnte Henseende. Antallet af straffede blandt de paa Loven af 12. Februar 1909 optagne 464 Personer var kun 3, og af 543 Ansøgere paa det i Efteraaret 1909 fremsatte Forslag var kun 2 straffede. Overhovedet er Svingningerne, hvor det drejer sig om saa smaa Tal, jo forholdsvis meget betydelige.

Til Udvalget er henvist nogle i Lands-tinget indbragte Andragender om Indfødsret. Kun et enkelt af disse har man dog paa Grund af Omstændighederne ment at kunne imødekomme, nemlig Andragende fra Bogholder Heinrich Peter Clausen af København. Andrageren, der er født 1883 i Flensborg af danske Forældre, kom i 1906 til København, hvor han derefter stadig har opholdt sig. Andrageren, der er ugift, og om hvem det af Sagen fremgaar, at han er løst fra sin Militærforpligtelse overfor Tyskland, anbefales af Københavns samlede Magistrat.